

ZARZĄDZENIE MINISTRA BUDOWNICTWA I PRZEMYSŁU MATERIAŁÓW BUDOWLANYCH

z dnia 9 lipca 1975 r.,

w sprawie usługowego wypalania cegły oraz ustalania opłat za te usługi.

Na podstawie § 5 ust. 1 i 2 uchwały nr 98 Rady Ministrów z dnia 14 kwietnia 1972 r. w sprawie rozwoju produkcji lokalnej i ubocznej materiałów budowlanych (Monitor Polski z 1972 r. Nr 28, poz. 153, z 1974 r. Nr 40, poz. 233 i z 1975 r. Nr 12, poz. 67) oraz § 10 ust. 1 i § 11

uchwały nr 271 Rady Ministrów z dnia 25 listopada 1974 r. w sprawie właściwości organów do ustalania cen oraz trybu postępowania przy ich ustalaniu (Monitor Polski z 1974 r. Nr 40, poz. 233 i z 1975 r. Nr 19, poz. 118) zarządza się, co następuje:

Monitor Polski Nr 23

— 275 —

Poz. 149

§ 1. 1. Zakłady ceramiki budowlanej podległe Ministerstwu Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych są obowiązane przyjmować do usługowego wypalania cegły surową wysuszoną, dostarczaną przez rolnicze spółdzielnie produkcyjne, kółka rolnicze, zespoły osób fizycznych produkujące materiały budowlane z surowców miejscowych, indywidualnych rolników, państwowe przedsiębiorstwa gospodarki rolnej itp. jednostki gospodarcze produkujące materiały budowlane na własne potrzeby.

2. Obowiązek, o którym mowa w ust. 1, obciąża zakłady, które dysponują nie wykorzystanymi w danym okresie zdolnościami wypalowymi pieców.

§ 2. 1. Współcześnie zakłady ceramiki budowlanej, zwane dalej „zakładami”, dokonujące usługowego wypalania cegły, przyjmując cegły surową do wypalania, powinny dokonać odbioru technicznego tej cegły, obejmującego ilość oraz jakość, zgodnie z warunkami technicznymi ustalonymi w danym zakładzie dla cegły surowej wysuszonej.

2. Cegła surowa oddawana do wypalania powinna być odpowiednio oznakowana. Przyjęcia cegły do wypału należy dokonywać na terenie zakładu. Wypalanie cegły surowej powinno być zgodne z wymaganiami procesu wypalania określonymi dla danego pieca wypalowego.

§ 3. 1. Po dokonaniu wypalania zleceniodawca otrzymuje cegły wypaloną z dostarczonej przez siebie cegły surowej. Złom pozostały po wypaleniu cegły może być, stosownie do umowy, zabrany przez zleceniodawcę lub pozostawiony w zakładzie.

2. Zakład ponosi odpowiedzialność za straty wynikłe wskutek nieprawidłowo dokonanego wypalania cegły surowej.

§ 4. 1. Upoważnia się dyrektorów przedsiębiorstw uspołecznionych do ustalania opłat za usługowe wypalanie cegły, przy uwzględnieniu następujących składników ceny:

- 1) kosztu paliwa, obliczonego na podstawie jego ceny określonej w obowiązującym cenniku zaopatrzeniowym i normy zużycia ustalonej dla danego zakładu, powiększonego o faktyczne koszty zakupu,
- 2) kosztu robocizny bezpośrednio związanej z wypalaniem cegły, powiększonego o przypadające od tej robocizny narzuty od funduszu płac,
- 3) połowy narzutów z tytułu kosztów wydziałowych ustalonych dla zakładu,
- 4) połowy narzutów z tytułu kosztów ogólnozakładowych ustalonych dla zakładu,
- 5) zysku w wysokości ustalonej przez Państwową Komisję Cen dla poszczególnych zjednoczeń i innych organizacji gospodarczych, nadzorujących jednostki wykonujące usługi w zakresie wypalania cegły, obliczonego w stosunku do kosztów określonych w pkt 1—4.

2. Opłatę za usługowe wypalanie cegły ustala się co roku, przyjmując za jednostkę odniesienia 1000 sztuk cegły.

§ 5. Traci moc zarządzenie Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 31 lipca 1972 r. w sprawie warunków usługowego wypału cegły surowej wysuszonej i zasad odpłatności za te usługi (Monitor Polski Nr 43, poz. 232).

§ 6. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Budownictwa i Przemysłu Materiałów
Budowlanych: w z. A. Szozda